

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 39/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt II K 46/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk i art. 202 § 1 i 5 kpk, poprzez dokonanie dowolnej (a nie swobodnej), sprzecznej z logiką, zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w postaci: opinii</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

sądowo -
psychiatrycznej z
dnia 15 października
2022 r. sporządzonej
przez biegłych
lekarzy z zakresu
psychiatrii K. K. i
P. T., co wyrażało
się w przyjęciu przez
Sąd I instancji, że
„wnioski zawarte
w wymienionej
opinii biegłych są
jasne i zupełne
i jako takie nie
budzą wątpliwości
Sądu”, podczas gdy
opinia sądowo -
psychiatryczna
z dnia 15
października 2022
r. jest niepełna,
niejasna, nie
rozstrzyga w sposób
wyczerpujący i
jednoznaczny
kwestii
poczytalności
oskarżonego w dacie
popelnienia
zarzucanych mu
czynów, a przede
wszystkim brak
jest merytorycznego
uzasadnienia
wniosków opinii, a
mianowicie:

a. podczas
opiniowania biegli
nie wykonali
żadnych badań
osoby oskarżonego
(a przynajmniej w
opinii brak jest
opisu przebiegu
jakiegokolwiek
badania osoby
oskarżonego, nie
wyjaśniono na czym

przeprowadzone badanie psychiatryczne miało polegać),

b. biegli nie wskazali jakimi metodami badawczymi się posłużyli, celem sporządzenia opinii,

- powyższe oznacza, że opinia jest nieweryfikowalna, a zatem nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, co do stanu poczytalności oskarżonego,

c. pomimo ustalenia przez biegłych, iż oskarżony jest uzależniony od alkoholu i zażywa narkotyki w sposób co najmniej szkodliwy, biegli nie ustalili stopnia owej szkodliwości dla stanu zdrowia psychicznego oskarżonego,

d. biegli nie ustalili czy długotrwałe zażywanie przez oskarżonego (w tak młodym wieku) alkoholu i narkotyków / innych substancji stymulujących mogło doprowadzić do zakłóceń czynności psychicznych pod postacią krótkotrwałych bądź długotrwałych

stanów psychotycznych, które spowodowały wyłączenie bądź ograniczenie w stopniu znacznym poczytalności oskarżonego;

2. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez brak kompleksowej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. J. złożonych na rozprawie w dniu 12 września 2022 r., co wyrażało się w selektywnym pomijaniu faktów płynących z wyjaśnień oskarżonego - całkowitym pominięciu i niepoddaniu ocenie okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego przemawiających za brakiem (lub ograniczeniem co najmniej w stopniu znacznym) poczytalności oskarżonego w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów, a mianowicie:

a. „Nie rozumiem swojego zachowania, jeżeli

chodzi o to, dlaczego podeszliśmy do tych osób”,

b. „Ja zacząłem gonić tego chłopaka. Nie rozumiem swojego zachowania, tego, dlaczego zacząłem go gonić. Dogoniłem tego chłopaka, który uciekał. Jak go dogoniłem, to uderzyłem go dwa razy z pięści i łokcia. Raz z pięści i raz z łokcia. Doszło do tego pod klatką, nie mówiłem wtedy nic do pokrzywdzonego, nie domagałem się od niego niczego. Nie domagałem się wtedy od niego pieniędzy ani niczego innego”,

c. „Nie mam pojęcia, dlaczego zdecydowałem się na zamianę słuchawek na buty”,

d. „Zdarzało się, że używałem środki odurzające bądź substancje psychotropowe. Używałem ich na przepustkach, przy czym nie na każdej. W ostatnim roku używałem takie środki co miesiąc”,

e. „Zostałem skierowany do ośrodka, ponieważ

nie chodziłem do szkoły i ogólnie przez moje zachowanie takie jak: bójki, pyskowanie.

Chodziło o zabieranie głosu do nauczycieli, pracowników szkoły wtedy, kiedy nie należało tego robić. Nie wiem czym się kierowałem tak zachowując się w szkole”,

f. „Nie rozumiem swojego zachowania, to jest tego, czemu pobiegłem za pokrzywdzonym”,

g. „Ja podczas przepustek używałem marihuany i amfetaminy. Tymi narkotykami uprawiałem się w stan odurzenia (...) od marca wstecz zażywałem narkotyki z 2 lata”,

h. „Doprowadzałem się do stanu upojenia, kiedy piłem piwo. Co miesiąc, raz na miesiąc byłem w stanie upojenia po wypitym alkoholu. To też miało miejsce podczas przepustek. Łączyłem narkotyki i alkohol. Nie czułem już działania narkotyków,

alkoholu, jak
wracałem
z przepustki”,

prawidłowa ocena
dowodu z wyjaśnień
oskarżonego
prowadzi do
wniosku, iż zachodzi
uzasadniona
wątpliwość, co do
poczytalności
oskarżonego w dacie
popelnienia
zarzucanych mu
czynów, albowiem
oskarżony nie
rozumiał swojego
zachowania i działał
bez wyraźnych
pobudek;

3. obraza przepisów
postępowania
mająca wpływ na
treść wyroku, tj. art.
167 kpk
w zw. z art. 170 § 1
pkt 5 i § 1a kpk w zw.
z art. 201 kpk w zw. w
zw. z art. 202 § 5 kpk
w zw. z art.
6 kpk, poprzez
nieuwzględnienie
przez Sąd I instancji
wniosku obrońcy
oskarżonego M.
J. zgłoszonego na
rozprawie w dniu
28 października
2022 r. o wezwanie
biegłych lekarzy z
zakresu psychiatrii
K. K.

i P. T. na
rozprawę, celem
złożenia ustnej
opinii uzupełniającej
i przyjęcie, że
złożony przez

obrońcę wniosek
zmierza wyłącznie
do
nieuzasadnionego
przedłużenia
postępowania,
podczas gdy opinia
sądowo -
psychiatryczna z
dnia 15 października
2022 r. jest
niepełna, niejasna,
nie rozstrzyga
w sposób
wyczerpujący i
jednoznaczny
kwestii
poczytalności
oskarżonego w dacie
popelnienia
zarzucanych mu
czynów, a przede
wszystkim brak
jest merytorycznego
uzasadnienia
wniosków opinii, a
mianowicie:

a. podczas
opiniowania biegli
nie wykonali
żadnych badań
osoby oskarżonego
(a przynajmniej w
opinii brak jest
opisu przebiegu
jakiegokolwiek
badania osoby
oskarżonego, nie
wyjaśniono na czym
przeprowadzone
badanie
psychiatryczne
miało polegać),

b. biegli nie wskazali
jakimi metodami
badawczymi się
posłużyli, celem
sporządzenia opinii,

- powyższe oznacza, że opinia jest nieweryfikowalna, a zatem nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, co do stanu poczytalności oskarżonego,

c. pomimo ustalenia przez biegłych, iż oskarżony jest uzależniony od alkoholu i zażywa narkotyki w sposób co najmniej szkodliwy, biegli nie ustalili stopnia owej szkodliwości dla stanu zdrowia psychicznego oskarżonego,

d. biegli nie ustalili czy długotrwałe zażywanie przez oskarżonego (w tak młodym wieku) alkoholu i narkotyków / innych substancji stymulujących mogło doprowadzić do zakłóceń czynności psychicznych pod postacią krótkotrwałych bądź długotrwałych stanów psychotycznych, które spowodowały wyłączenie bądź ograniczenie w stopniu znacznym poczytalności oskarżonego, wobec powyższego, w okolicznościach

niniejszej sprawy,
zachodziła
konieczność
uzupełnienia opinii
sądowo -
psychiatrycznej z
dnia
15 października
2022 r. sporządzonej
przez biegłych
lekarzy z zakresu
psychiatrii
K. K. i P. T., zaś
nieuwzględnienie
przez Sąd I instancji
wniosku obrońcy
oskarżonego M. J.
o wezwanie biegłych
lekarzy
z zakresu psychiatrii
K. K.
i P. T. na
rozprawę, celem
złożenia ustnej
opinii uzupełniającej
i przyjęcie, że
złożony przez
obrońcę wniosek
zmierza wyłącznie
do
nieuzasadnionego
przedłużenia
postępowania -
prowadzi
do rażącego
naruszenia prawa
oskarżonego
do obrony,
albowiem, z uwagi
na szereg
podniesionych
powyżej uchybień,
wydana
na gruncie niniejszej
sprawy opinia
sądowo -
psychiatryczna nie
może stanowić
wiarygodnego
dowodu dla

ustalenia zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim zachowaniem.

Zdaniem obrony, w czasie popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, zdolność oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była co najmniej w znacznym stopniu ograniczona, która to okoliczność wymaga weryfikacji przez osoby posiadające ku temu wiadomości specjalne, tj. biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii - w drodze opinii uzupełniającej;

4. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 6 kpk w zw. z art. 401 § 1 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk i art. 202 § 1 kpk, co wyrażało się w nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji wniosku obrońcy oskarżonego M. J. zgłoszonego na rozprawie w dniu 28 października 2022 r. o przerwanie

rozprawy - w zakresie, w jakim Sąd I instancji nie wyznaczył nowego terminu rozprawy, celem umożliwienia kompleksowego zapoznania się obrońcy oskarżonego z opinią sądową - psychiatryczną z dnia 15 października 2022 r. sporządzoną przez biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii K. K. i P. T., albowiem obrońca nie miał w nią wglądu przed rozprawą z dnia 28 października 2022 r. (opinia wpłynęła do akt sprawy dopiero w dniu 26 października 2022 r.), zaś zarządzenie przez Sąd I instancji 15 minut przerwy było niewystarczające na kompleksowe zapoznanie się obrońcy z treścią opinii i zweryfikowanie merytoryczne jej treści - szczególnie mając na uwadze, iż był to ostatni termin rozprawy, na którym doszło do zamknięcia przewodu sądowego. Powyższe doprowadziło do rażącego naruszenia prawa oskarżonego do obrony -

uniemożliwiono
oskarżonemu
podjęcie skutecznej
obrony,
z uwagi na brak
możliwości pełnego
i prawidłowego
zajęcia stanowiska w
sprawie,
w tym co do
ustalenia zdolności
oskarżonego
do rozpoznania
znaczenia
zarzucanych
mu czynów i
pokierowania swoim
zachowaniem;

5. w konsekwencji
obrazy w/w
przepisów
postępowania, tj.:

- art. 7 kpk w zw. z
art. 193 § 1 kpk
i art. 202 § 1 i § 5 kpk,

- art. 7 kpk w zw. z
art. 410 kpk,

- art. 167 kpk w zw. z
art. 170 § 1 pkt 5 i § 1a
kpk w zw. z art. 201
kpk w zw. w zw.
z art. 202 § 5 kpk w
zw. z art. 6 kpk,

- art. 6 kpk w zw. z
art. 401 § 1 kpk w zw.
z art. 193 § 1 kpk i art.
202 § 1 kpk,

błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych
za podstawę wyroku
mający istotny
wpływ
na jego treść,
polegający na

bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony M. J. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim zachowaniem, podczas gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o poczytalności oskarżonego - przede wszystkim opinia sądowo - psychiatryczna z dnia 15 października 2022 r. sporządzona przez biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii K. K. i P. T., z uwagi na szereg podniesionych uchybień (m.in. takich jak: niepełność, niejasność, brak wyczerpującego i jednoznacznego rozstrzygnięcia kwestii poczytalności oskarżonego w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów, brak merytorycznego uzasadnienia wniosków opinii), nie może stanowić wiarygodnego dowodu dla

ustalenia zdolności
oskarżonego do
rozpoznania
znaczenia
zarzucanych mu
czynów
i pokierowania
swoim
zachowaniem; a
contrario -
długotrwałe
zażywanie przez
oskarżonego
(w tak młodym
wieku) alkoholu
i narkotyków /
innych substancji
stymulujących
mogło doprowadzić
do zakłóceń
czynności
psychicznych pod
postacią
krótkotrwałych
bądź długotrwałych
stanów
psychotycznych,
które spowodowały
wyłączenie bądź
ograniczenie w
stopniu znacznym
poczytalności
oskarżonego.

Z ostrożności
procesowej:

rażąca
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonego kary:

a. co do czynu z pkt 1.
wyroku (art. 13 § 1 kk
w zw. z art. 280 § 2
kk) oraz co do czynu
z pkt 2. wyroku (art.
13 § 1 kk w zw.

z art. 280 § 2 kk)
- ustalając w pkt 3.
wyroku,
że czyny przypisane
oskarżonemu M. J.
w pkt 1. I 2. wyroku
zostały popełnione
w warunkach ciągu
przestępstw
z art. 91 § 1 kk
- w wymiarze 3
lat i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności,

b. co do czynu z
pkt 4. wyroku (art.
291 § 1 kk) - w
wymiarze 4 miesięcy
pozbawienia
wolności,

c. kary łącznej (pkt
5. wyroku) - w
wymiarze
3 lat i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności,

co wynikało z:

pominięcia przez
Sąd I instancji
szczególnych zasad
wymiaru kary i
prymatu celu
wychowawczego
wobec
młodocianego,
wynikających z art.
54 § 1 kk oraz
niedostatecznego
uwzględnia przez
Sąd I instancji
okoliczności
dotyczących
oskarżonego,
przemawiających za
zastosowaniem
instytucji
nadzwyczajnego

złagodzenia kary, a mianowicie:

a. młodego wieku oskarżonego (w dacie popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów oskarżony miał 17 lat) - sprawca młodociany,

b. uprzedniej niekaralności oskarżonego,

c. przyznania się przez oskarżonego do popełniania zarzucanych mu czynów,

d. zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa - oskarżony nie przedsięwziął żadnych działań mających na celu ucieczkę, ukrycie się, czy też utrudnianie postępowania przez zatarcie śladów przestępstwa,

e. wyrażenia skruchy i żalu, a także wyrażenia woli przeproszenia pokrzywdzonych,

f. faktu, iż oskarżony nie jest zdemoralizowanym przestępcą,

g. nadto za rażącą niewspółmiernością orzeczonej wobec oskarżonego kary przemawia fakt, iż

udział oskarżonego w przestępstwie rozboju był nieznaczny - oskarżony nie posługiwał się (ani nie miał takiego zamiaru) bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym ani nie działał w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu,

Sąd I instancji przecenił znaczenie ustalonych w sprawie okoliczności obciążających oskarżonego, zaś nie docenił wymowy i znaczenia ustalonych okoliczności łagodzących, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary nieodpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary, a zwłaszcza nakazujących zwrócić szczególną uwagę na wychowanie młodocianego sprawcy przestępstwa, tj. kary rażąco surowej.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez przyzmat zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy M. J., w pierwszej kolejności należy się odnieść do tych, w ramach których autor tej apelacji kwestionuje wartość dowodową opinii biegłych lekarzy psychiatrów z dnia 15 października 2022 r. (k.605-608). Zanim jednak o tej opinii i zarzutach jej dotyczących, koniecznym staje się ustosunkowanie do twierdzeń skarżącego, których egzemplifikacją jest zarzut opisany w punkcie 4. A zatem, nawiązując do tych twierdzeń, już w tym miejscu trzeba skonstatować, że są one bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Trudno jednak o inną ich ocenę, skoro z protokołu odzwierciadlającego przebieg rozprawy</p>		

w dniu 28 października 2022 r. (k.610-616) wynika, że w trakcie tej rozprawy, w uwzględnieniu wniosku skarżącego, zarządzono 15 - minutową przerwę, celem zapoznania się przez apelującego ze wspomnianą opinią, zaś po tym jak apelujący to uczynił, nie formułował on żadnych wniosków ukierunkowanych na to, by zapewnić mu więcej czasu na lekturę, czy analizę opinii. Z kolei twierdzenie apelującego, że „(...) zarządzenie przez Sąd I instancji 15 minut przerwy było niewystarczające na kompleksowe zapoznanie się obrońcy z treścią opinii i zweryfikowanie merytoryczne jej treści (...)” (strona 7 apelacji), zważywszy na obszerność tej opinii, jednoznaczny charakter sformułowanych w niej wniosków, a także doświadczenie zawodowe skarżącego, należy traktować w kategoriach nieporozumienia. Natomiast odnosząc się już do zarzutów dotyczących samej

opinii wypada zauważyć, że wątpliwości Sądu Okręgowego co do poczytalności oskarżonego w chwili czynów zmaterializowały wypowiedzi, które wymieniony zwerbalizował na rozprawie w dniu 12 września 2022 r. (k.492 i k.493), a w których to wskazał, że na przestrzeni 2 lat poprzedzających zdarzenia będące przedmiotem osądu, w trakcie 3-dniowych przepustek z ośrodka, zażywał z częstotliwością co miesiąc, amfetaminę i marihuanę, przy czym do wprowadzenia się w stan odurzenia, wystarczyło oskarżonemu 0,2 grama jednego albo drugiego narkotyku, a ponadto wskazał też, że co miesiąc spożywał piwo i doprowadzał się do stanu upojenia. (k.493). Abstrahując od tego, czy takie wypowiedzi M. J. w istocie rodziły potrzebę sięgania po dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, stwierdzić można i to bez odwoływania się do wiadomości

specjalnych tych
biegłych, lecz na
podstawie
doświadczenia
orzeczniczego Sądu
Apelacyjnego, że
okoliczności
wyłaniające się z
owych wypowiedzi
oskarżonego
nie posiadają
złożonego i
wyjątkowego
charakteru. W
identyczny sposób
należy też ocenić te
twierdzenia M. J.,
do których to w
apelacji odwołuje się
jego obrońca, a w
ramach to których
oskarżony wskazał,
między innymi, „nie
rozumiem swojego
zachowania, tego,
dlaczego zacząłem
go gonić” (S.
K. - uwaga
Sądu Apelacyjnego)
(k.491), „nie mam
pojęcia, dlaczego
zdecydowałem się na
zamianę słuchawek
na buty.” (k.492).
Zwrócenie uwagi na
taki, a nie inny
charakter
okoliczności, które
dały asumpt do
opiniowania
psychiatrycznego
oskarżonego jest
natomiast konieczne
dlatego,
że na kanwie
tych okoliczności,
zdaniem Sądu
odwoławczego,
uprawnioną i
zarazem

uzasadnioną jest teza, że materiał dowodowy, czy innymi słowy, materiał diagnostyczny stanowiący podstawę wniosków sformułowanych przez biegłych lekarzy psychiatrów, nie był i nie jest, ani obszerny, ani skomplikowany. Taka specyfika owego materiału, z oczywistych zaś względów, musiała rzutować i bez wątplenia rzutowała na treść opinii z dnia 15 października 2022 r., i w konsekwencji tłumaczy ona syntetyczny, aczkolwiek od razu dodać należy, wyczerpujący charakter owej opinii. W obliczu wspomnianego materiału, a więc ze względów natury obiektywnej, nie sposób natomiast wymagać, czego oczekuje i o co postuluje autor apelacji, ażeby opinia z dnia 15 października 2022 r., była bardziej „rozbudowana” i analityczna. Czyniąc te uwagi należy jednocześnie powtórzyć, że opinia

ta jest wyczerpująca i nad wyraz jednoznaczna w swojej wymowie. Przekonując zaś o tym, trzeba zauważyć, a wynika to z zarządzenia wydanego na rozprawie w dniu 19 września 2022 r. (k.542), że opiniującym biegłym lekarzom psychiatrom udostępniono odpis aktu oskarżenia, a także odpis protokołu rozprawy głównej z dnia 12 września 2022 r., odzwierciedlający wyjaśnienia oskarżonego, których to treść zmaterializowała wątpliwości Sądu Okręgowego co do poczytalności M. J. w chwili czynów. A zatem, biegli lekarze psychiatrzy mieli wiedzę na temat tego, jakie przestępstwa zarzuca się oskarżonemu, jakie jest jego stanowisko procesowe co do faktu ich popełnienia i jakie są doświadczenia M. J. związane z zażywaniem przez niego narkotyków i spożywaniem piwa. Opinia, o której mowa powyżej dowodzi, że podstawą

sformułowanych w
niej wniosków były
także informacje
uzyskane od
oskarżonego w
ramach wywiadu
lekarskiego oraz
badanie jego
aktualnego stanu
psychicznego. Te
wymienione
elementy,
co jest oczywiste,
a czego nie
dostrzega apelujący,
są zaś narzędziami
diagnostycznymi
zastosowanymi w
trakcie opiniowania,
których użycie przez
biegłych lekarzy
psychiatrów
doprowadziło ich
do sformułowania
właśnie takich
wniosków jakie
zostały
odzwierciedlone
w analizowanej
opinii.

Zaakcentować
jednocześnie
wypada, że dobór
wspomnianych
narzędzi należy do
wyłącznej
kompetencji
biegłych, w
niniejszej sprawie,
biegłych lekarzy
psychiatrów i
každorazowo
determinowany jest
specyfiką badanej
materii. Ta, będąca
przedmiotem opinii
z dnia 15
października 2022
r., jak przekonuje
to jej treść,

skomplikowana nie była, a to w konsekwencji nakazuje jedynie powtórzyć, że nie sposób wymagać ażeby opinia, o której mowa była jeszcze bardziej analityczna, jak również nie sposób wymagać, by podstawą odzwierciedlonych w niej wniosków były jeszcze inne, niż wymienione w niej uwarunkowania.

Innymi więc słowy, omawiana opinia, wbrew sugestii apelującego, nie jest niepełna w rozumieniu art. 201 kpk. Opinia ta, nie jest również sprzeczna wewnętrznie, a także nie jest niejasna. Przeciwnie, zawarte w niej wnioski, będące prostą konsekwencją spostrzeżeń poczynionych przez autorów opinii, są nad wyraz klarowne i co istotne, w sposób jednoznaczny rozstrzygają one wątpliwości, które zrodziły się na tle poczytalności oskarżonego w chwili czynów. Przytaczanie tych wniosków in extenso, rzecz jasna

staje się zbędne, a wystarczającym jest stwierdzenie, że w ich obliczu, swego rodzaju oczywistością jest to, że M. J. popełniając przypisane mu przestępstwa, miał i to w pełni zachowane obie dyspozycje poczytalności. Wskazać również należy, że wnioski, o których mowa materializują także konstatację, że M. J. jest uzależniony od alkoholu i w sposób co najmniej szkodliwy zażywa narkotyki, co jednak w chwili czynów nie rzutowało na zdolność oskarżonego do rozpoznania ich znaczenia i możliwość pokierowania swoim postępowaniem. W pełni akceptując tę tezę stwierdzić nadto należy, że bez wpływu na ocenę jej zasadności pozostaje uwaga skarżącego, iż „(...) biegli nie ustalili stopnia owej szkodliwości dla stanu zdrowia psychicznego oskarżonego.”(strona 5 apelacji). Trzeba bowiem przypomnieć apelującemu, że celem

jednorazowego badania psychiatrycznego, któremu został poddany M. J. nie była kompleksowa diagnostyka stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, ani też kompleksowa diagnostyka jego uzależnienia od alkoholu, czy narkotyków. Przedmiotem opiniowania biegłych lekarzy psychiatrów był wyłącznie stan poczytalności oskarżonego w chwili czynów oraz możliwość jego uczestnictwa w postępowaniu przeprowadzonym w niniejszej sprawie, a kwestie te, ponad wszelką wątpliwość, zostały wyczerpująco wyjaśnione w opinii z dnia 15 października 2022 r. W tej sytuacji, na pełną aprobatę zasługuje decyzja Sądu Okręgowego odzwierciedlona w postanowieniu dowodowym wydanym na rozprawie w dniu 28 października 2022 r. (k.612), mocą której ów Sąd oddalił wniosek skarżącego

o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy są autorami opinii pisemnej z dnia 15 października 2022 r.

Ustosunkowując się do zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie 6 apelacji, w ramach to którego skarżący kwestionuje zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie kształtujące wymiar kar orzeczonych wobec M. J. (jednostkowych oraz łącznej), w pierwszej kolejności należy przypomnieć, a właściwie nie przypomnieć, lecz zaakcentować, że realizacja postulatu zawartego w art. 54 § 1 kk, a mianowicie, że wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować, nie oznacza, że obowiązkiem sądu jest pobłażliwe traktowanie takiego sprawcy. Z utrwalonego i jednolitego w tej materii orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz sądów

powszechnych
wynika bowiem,
że „art. 54 §
1 k.k., formułując
szczególną
dyrektywę wymiaru
kary dotyczącą
nieletnich i
młodocianych, nie
eliminuje zasad
wymiaru kary
określonych
w art. 53 k.k., jedynie
na pierwszym
miejscu stawia
względy
wychowawcze. Nie
mają
one bytu
samodzielnego,
stanowią tylko punkt
wyjściowy i winny
być zestawione
z pozostałymi
okolicznościami
znaczącymi przy
wymiarze kary.
Takimi są m.in.
tryb życia sprawcy
przed popełnieniem
przestępstwa i
zachowanie po jego
popełnieniu,
motywy
i sposoby działania.
Z art. 54 k.k.
nie wynika nakaz
łagodzenia kar
wymierzanych
młodocianym ani
też nakaz łagodnego
bądź pobłażliwego
traktowania takich
sprawców wbrew
zwykłym zasadom
wymiaru
kary.” (vide:
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia

21 maja 2021 r., III KK 116/21, LEX nr 3245410, a także, na przykład, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2020 r., III KK 518/19, LEX nr 3276767, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 lipca 2020 r., II AKa 184/20, LEX nr 3118237, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 marca 2021 r., II AKa 326/20, LEX nr 3342097). A zatem, kierując się tymi oczywistymi i z tego względu zasługującymi na aprobatę zapatrywaniami prawnymi i zestawiając młodościaność M. J. z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, które zaważyły na wymiarze kar orzeczonych wobec niego, oczywiście nie sposób nie zauważyć, że wymieniony popełniając przypisane mu przestępstwa, miał dopiero 17 lat i 4 miesiące. Czyniąc tę uwagę, nie można jednak abstrahować od okoliczności przedmiotowych tych przestępstw,

których ocena prowadzi do wniosku, że posiadają one nad wyraz negatywną wymowę. Trudno zaś o inną w tej materii konstatację, skoro okoliczności te, a przede wszystkim okoliczności będące wyznacznikami przestępstwa popełnionego z pokrzywdzeniem S. K., wskazują na duże natężenie złej woli ze strony oskarżonego, a ponadto wskazują i na to, że bezprawnym działaniami wymienionego towarzyszyła równie duża zuchwałość i tak samo duże poczucie bezkarności. Obok tych wymienionych uwarunkowań, należy jednocześnie przytoczyć te, które charakteryzują warunki i właściwości osobiste M. J.. A zatem, trzeba zauważyć to, co wynika ze wspomnianej wcześniej opinii sądowo - psychiatrycznej, a mianowicie, że oskarżony pomimo młodego wieku, jest uzależniony od alkoholu i co najmniej szkodliwie zażywa

narkotyki. Wskazać też trzeba, że przypisanych mu przestępstw M. J. dokonał w dniu, w którym korzystał z czasowego pobytu poza ośrodkiem wychowawczym, przy czym dodać też należy, a wynika to wprost z wyjaśnień oskarżonego (k.492-493), że w ośrodku tym wymieniony przebywał w związku z lekceważeniem obowiązku szkolnego i takim niewłaściwym zachowaniem jak „(...) bójki, pyskowanie.” Te negatywne wyznaczniki osobowości oskarżonego, fakt dokonania przez niego w tym samym dniu trzech przestępstw, z których dwa stanowią zbrodnię, a także okoliczności tych przestępstw, które stopień ich szkodliwości społecznej lokują na wysokim poziomie, to uwarunkowania, których istnienie nie tylko pozwala, ale wręcz nakazuje przyznać rację Sądowi Okręgowemu, że na gruncie analizowanej sprawy

nie materializują się przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kar wymierzonych M. J.. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmienia zaś to, że oskarżony, co z racji wieku jest skądinąd oczywiste, nie był dotychczas karany sędownie, w ośrodku, w którym przebywał posiada opinię pozytywną (k.204-206), a w toku przeprowadzonego postępowania wyraził skruchę i żał z powodu popełnionych przestępstw. Te przytoczone elementy, zdaniem Sądu odwoławczego, nie stanowią bowiem wystarczającej przeciwwagi dla tych negatywnych okoliczności charakteryzujących oskarżonego oraz dokonane przez niego przestępstwa, które zostały wskazane powyżej, a i również w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia. Innymi więc słowy, kary wymierzone M. J., zarówno te jednostkowe, jak i łączna są

<p>sprawiedliwe i wyważone, a to oznacza, że nie są one dotknięte uchycieniem, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku bądź jego uchycienie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski niezasadne z powodów zaprezentowanych powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymany w mocy z powodów przedstawionych we wcześniejszej części uzasadnienia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
II.	O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk, zaś o opłacie należnej za to postępowanie w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).	
7. PODPIS		
del. SSO Krzysztof Zaremba SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie dotyczące poczytalności oskarżonego w chwili czynów oraz wymiar orzeczonych wobec niego kar.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana